

عنوان مقاله:

آدمی و دوری از اصل براساس اشعار مولانا و با اتکا به آیات قرآن

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مطالعات میان رشته علوم انسانی و اسلامی ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

سیده فاطمه ساداتی طباطبایی - کارشناسی گرافیک دانشگاه چمران اهواز شاخه شوشتر کارشناسی ارشد پژوهش هنر دانشگاه پیام نور
تهران شرق

خلاصه مقاله:

بحث سرنوشت انسان است در دنیا و آزمایش هایی که خداوند در دو مرحله برای انسان مقدر فرموده است: یکبار در بهشت اولیه و بار دوم بر روی کره زمین. با بهره گیری از کتاب مثنوی، مقدمه عربی آن و مقدمه ۱۸ بیتی آغاز اشعار مثنوی مولانا در می یابیم که انسان در مسیری قرار دارد و نباید دنیا او را به خود مشغول دارد و از هدف که همان رسیدن به جایگاه شایسته ی خود، بهشت می باشد بازدارد. در این مقاله به آیاتی چون (انعام-۳۲/ دخان-۵۱/ واقعه- / توبه-۷۲/ و (۱۱۱) اشاره شده است و نظر قرآن را درباره دوری از دل بستگی به دنیا و نیز بهای رسیدن به بهشت، یعنی تقوا یادآوری می نماید. از نظر علامه جعفری نقل شده است که انسان در آن نیستان با هموعان خود (مجردات) همصدا بوده است... و از نظر مرحوم دکتر علی شریعتی در کتاب کویر استفاده می شود که: آسمان، میعاد گاه انسان های خوب است، از آن پس که از این زندان خاکی و زندگی رنج و بند و شکنجه گاه و درد با دست های مهربان مرگ نجات یابند (زبان و ادبیات فارسی پیش دانشگاهی ۱۳۸ص ۱۰۲) و باز نظر قرآن درباره دنیا که متاع قلیل است (آل عمران (۱۹۶) از اشعاری که امام حسین(ع) در مسیر رفتن به عراق در پاسخ مردی که از کوفه می آمد قرائت فرمود: (فان تکن الدنیا تعد نفیسه...) برتری خانه آخرت بر دنیا تاکید شده و بر نداشتن حرص بر دنیا سفارش می فرماید. مولانا: هرکه را هست از هوس ها جان پاک زود بیند حضرت و ایوان پاک

کلمات کلیدی:

سرنوشت، گذشتن از دنیا، دل بستگی، نجات، آخرت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1535649>

